

Protikresťanské ostrie budhizmu – páter Roszak odhaľuje nepríjemnú pravdu!

7. júla 2022 ✚ Spoločnosť ✚ Rozhovory

*Modlitba kresťanov je zameraná na Boha, na Stvoriteľa, na toho, ktorý nás vykúpil a oslobodil. V budhizme sa naopak meditácia zameriava na človeka, na jeho ego! Možno preto sa budhizmus tak dobre predáva? Žijeme vo svete egoistov, vo svete „ja“, „moje“, „pre mňa“. Propagácia budhizmu teda padla na úrodnú pôdu. A budhizmus, to je dobre zabalený produkt, propagovaný ako osvedčený tovar, ktorý pomáha, ktorý lieči, ktorý vám pomôže z akýchkoľvek ťažkostí, z akéhokoľvek zlého stavu. Stačí, ak budete myslieť na seba, dýchať a prikyvovať, a problémy sa vyriešia samé. Kresťanská meditácia zameraná na Boha nám pomáha skutočne objavovať svet a seba samých. V centre však musí byť Stvoriteľ, ktorý je láska, ktorý nás vyzýva, aby sme žili v súlade s evanjeliom a menili svet na jeho obraz, – **zdôrazňuje páter Piotr Roszak, prednášajúci na Navarrskej univerzite v Pamplone (UNAV) v rozhovore s Tomaszom D. Kolanekom pre PCh24.pl.***

Zdroj: wikimedia commons

Mier, sloboda, občianske slobody, totálne uvoľnenie, pokoj, mier, láska, jednota, bratstvo, sesterstvo atď., to všetko sú veci, s ktorými sa budhizmus spája na Západe. Je to tak?

Budhizmus má viacero tvárí. Ak sa pozrieme historicky na formu prítomnosti budhizmu v rôznych politických štruktúrach, vidíme, že táto mierová tvár budhizmu, ktorá sa často objavuje v médiách, hoci je na Západe rozšírená, nie je jediná, nieto ešte pravá. V krajinách, kde budhizmus prevláda, sa totiž stretávame s jeho skutočnou tvárou, a to s diskrimináciou, prenasledovaním, nútenou konverziou a fyzickou likvidáciou vyznávačov iných náboženstiev, predovšetkým kresťanov.

Náboženstvo, ktoré má na svojich transparentoch mier a slobodu, ktoré sa prezentuje ako spôsob ľahkého, jednoduchého a príjemného života, je v skutočnosti založené na násilí – od kultúrneho a verbálneho až po fyzické. V rozpore s bežnými heslami, že každý má slobodu a môže veriť, čomu chce, v kultúrnej dominantnom budhizme existuje tlak – môže svoje náboženstvo praktizovať iba s veľkými ťažkosťami.

Môžeme budhizmus považovať za náboženstvo? Budhizmus sa totiž veľmi často prezentuje ako životný štýl, ako hľadanie „zlatej strednej cesty“ a pod. Koniec koncov, aspoň na Západe sa nespája so žiadnym božstvom...

Budhizmus ako taký je často prezentovaný ako systém viery na kozmocentrickom základe, bez osobného boha. Budhizmus hovorí o určitých silách, ktoré existujú v prírode a umožňujú človeku usilovať sa o dosiahnutie ideálneho stavu, ktorým je nirvána.

Podľa môjho názoru budhizmus úplne nezapadá do pojmu náboženstvo, pretože v ňom neexistuje priame uctievanie boha, stvoriteľa či absolútna. Na druhej strane sa však budhizmus správa nábožensky. Dalo by sa povedať, že sú to určité mimikry, forma, v ktorej chce budhizmus spoločensky pôsobiť.

Pre budhizmus je charakteristické, že v ňom pretrváva množstvo napätí a paradoxov. Jedným z takýchto paradoxov je pokoj, ktorý je v podstate plný násilia a nenávisti. Tie však pri hlbšom pohľade do systému nemajú veľa spoločné s klasickou religiozitou. To ukazuje, že už v samotnej podstate budhizmu je veľa rozporov. Niektorí tvrdia, že je v ňom ukrytý hlboký nihilizmus, čo znamená, že budhizmus neprináša nič optimistické, ako sa prezentuje, ale totálny fatalizmus. Fatalizmus, ktorý nepripúšťa (napriek opačným tvrdeniam) existenciu slobodnej vôle, takže človek je neustále vystavený tlaku rôznych, väčšinou negatívnych síl.

To by do istej miery vysvetľovalo, prečo sa na Západe predáva táto skrytá agresia pod rúškom veľmi vznešených hesiel. Žiaľ, táto agresia je v budhizme na dennom poriadku. Nejde o čisto teoretické úvahy. Stačí sa pozrieť na mapu sveta, aby sme videli dramatickú realitu, ktorej čelia kresťania a dokonca aj moslimovia v krajinách, kde je budhizmus skutočnou väčšinou a silou.

Budhistickí mnísi v Laose vyberajú almužnu od turistov

zdroj: wikimedia commons

Problém však je, že islamisti sa často môžu spoľahnúť na to, že budhisti s nimi zaobchádzajú lepšie ako s kresťanmi. Stačí si spomenúť na presídľovacie akcie v Barne v posledných rokoch. S vyznávačmi Alaha sa zaobchádzalo oveľa lepšie ako s kresťanmi, ktorí museli v mnohých prípadoch buď konvertovať, alebo utiecť do Indie, aby vôbec prežili...

Toto je jeden z mnohých príkladov, ktoré potvrdzujú, že budhizmus je protikresťanský. Stačí si spomenúť, čo sa stalo na Srí Lanke počas veľkonočnej noci v roku 2019. Dodnes nikto nechce nahlas povedať, kto túto vraždu kresťanov vykonal, hoci všetky dôkazy ukazujú na budhistov.

Pogromy na kresťanov, ich nútenie opustiť svoje domovy, donucovanie ku konverzii atď. To ukazuje, ako znepokojujúco pôsobia kresťania a ich identita v oblastiach, kde dominujú budhisti. Kresťanstvo nepredstavuje pre budhistov žiadnu fyzickú hrozbu, a predsa vidíme, že sa snažia odstrániť všetko, aby úplne zlikvidovali našu vieru. Jeden z dôvodov takéhoto postoja je nepochybne to, že kresťanstvo predstavuje všetko v správnom svetle a je dôsledné vo svojom učení a doktríne, dokáže ju v živote uplatniť nielen v heslách, ale aj v skutkoch, a tak meniť svet k lepšiemu.

Je možné, že budhizmus a islam majú niekoľko spoločných bodov, ktoré v konečnom dôsledku robia z kresťanov „nepriateľov číslo jeden“ v krajinách, kde dominujú budhisti, a preto sú všetky kroky zamerané na ich diskrimináciu, prenasledovanie a útoky. Obhajoba moslimov zo strany islamských štátov na strane jednej a ignorovanie osudu Kristových nasledovníkov medzinárodnými organizáciami vrátane západných krajín na strane druhej – prezrádza veľa.

To všetko ukazuje, že krajiny, ktoré sa chvália mierom, pokojom, bezpečnosťou a slobodami, ktoré poskytuje budhizmus, jednoducho klamú. Toto nie je ich pravá tvár. Pozrite sa na nacionalistické hnutia založené na budhizme. Spomeniem len „Hnutie 969“, ktorého úlohou je „očistiť predpolie“ od iných vierovyznaní a ukázať, že budhizmus je jediné pravé náboženstvo, ideológia, spôsob života. Ako takéto hnutia fungujú v praxi? Stačí si prečítať svedectvá kresťanov, ktorí pred týmito ľuďmi utiekli. Nútili ich recitovať budhistické texty, vykonávať budhistické obrady a v prípade odmietnutia ich trestali.

Ako je teda možné, že práve mierová, nenásilná a oslobodzujúca tvár budhizmu je dnes na Západe dominantná? Sú to budhisti, ktorí takto kreujú budhizmus, alebo Západ vytvoril tvár budhizmu pre svoje vlastné potreby a pohodlie?

Podľa môjho názoru sú obe otázky, ktoré ste uviedli, rovnako dôležité. Na jednej strane tu máme do činenia s exportom miernej, falošnej tváre budhizmu. Na druhej strane je to západná kultúra, ktorá sa opakovane nechala očariť východnými prúdmi a vpustila ich do sveta založeného na kresťanských princípoch, čo vytvorilo tento obraz budhizmu. To je ďalší paradox: kresťanstvo nielenže hovorilo o slobode, ale bolo tiež pripravené stretnúť sa s vyznávačmi iných vierovyznaní, ako sme to videli najmä v stredoveku – vtedy sme mali do činenia s kritickým dialógom medzi kresťanmi a inými náboženstvami, čiže s reflexiou nad tým, v akej forme k nám iné vierovyznania prichádzali.

V súčasnosti však máme do činenia, najmä medzi predstaviteľmi tzv. elít, s nadšením nad rôznymi ponukami budhistickej meditácie, nad školami východnej spirituality, ktorými sa spoločnosť snažia sýtiť. Tu vidíme, že nám v podstate sprostredkujú myšlienky, ktoré sú úplne odtrhnuté od toho, čím budhizmus *de facto* je. Preto, aby sme zistili pravdu o budhizme, treba zistiť, ako funguje v miestnej kultúre, aké formy a sociálne vzťahy vytvára, aké ciele sleduje. Potom sa ukáže, že to, čo má budhizmus na svojich západných transparentoch, je lož na oklamanie davu.

Problémom je tu nepochybne slabosť západnej kultúry, ktorá nevie, čo vlastne je, odpútava sa od kresťanstva a kráča cestou osvietenskej revolúcie, zbavuje sa domnelých obmedzení, ktoré prinieslo kresťanstvo, pričom berie na seba ešte väčšie obmedzenia a prijíma kultúru, ktorú nepozná, ktorej nerozumie, ktorú nie je schopná rozpoznať.

Takáto selekcia podľa vzoru reštauračného menu je príznačná pre súčasnú západnú kultúru, ktorá by si rada eklekticky vybrala z každého vierovyznania, náboženstva, filozofie, ideológie to, čo jej najviac vyhovuje, a vytvorila taký konglomerát ideí, na ktorom by mohla vybudovať „úžasný nový svet“. Vieme však, že to takto nefunguje. V prípade budhizmu totiž vidíme, že zahŕňa veľmi špecifickú životnú filozofiu a istú formu kvázireligiozity, ktorá človeka vlastne tlačí do hĺbky, pretože ak neexistuje osobný Boh, ak sú ľudia vystavení rôznym silám, ktoré ich určujú, aby robili konkrétne rozhodnutia, objavuje sa fatalizmus, teda bezmocnosť voči tomu, čo sa deje.

Ďalší paradox: ak sa pozrieme na budhistické krajiny, vidíme, že tento fatalizmus, teda potreba podriaďiť sa tomu, čo nás obklopuje, dosiahnuť stav nirvány atď., sa týka len určitých sociálnych skupín. Nie je to ponuka pre každého.

Nanešťastie, budhisti dokonale využili slabiny západnej kultúry a prenikli do trhlín, ktoré sa im otvorili, čo vidíme obzvlášť výrazne v posledných 50 rokoch.

Mních pri pohľade na Annapurnu

zdroj: pxhere.com

Na tomto mieste by sme mohli citovať kardinála Newmana, ktorý viackrát zdôraznil, že ak človek zabudne na to, kým v skutočnosti je - a je Božím dieťaťom - stratí svoju identitu, a teda: dnes bude človekom, zajtra zvierateľom, pozajtra termoskou, o týždeň červom a o mesiac žehličkou. Tým, že človek bude všetkým, ako napísal kardinál Newman, bude vlastne nikým...

Presne tak. Základom života je identita človeka, najmä identita náboženská. Problém začína vtedy, keď človek začne strácať svoju identitu a nájde si v živote nový prvok, ktorý bude zbožňovať. Práve to je jedna z najväčších tragédií modernej doby. Človek 21. storočia chce predovšetkým zbožňovať sám seba a produkty, ktoré vytvoril, idoly atď. To isté platí aj v budhizme, kde sa kladie veľký dôraz na ego, na odpútanie sa od vonkajších okolností.

Kardinál Newman zdôraznil, že ak sa snažíme o nejakú formu dialógu s druhými, táto musí byť založená na uvedomení si toho, čomu verím, pretože TO určuje, kto skutočne som. V situácii, keď prevláda akási kultúrna hanba za to, že sme nasledovníkmi Krista, keď sa pretrhávajú posledné väzby s kresťanstvom, čelíme úplnému zmätku, rozpakom a nedostatku vedomia o tom, čo je správne a čo nie.

Okolo seba som opakovane pozoroval rôzne nadšenia z východných myšlienok, ako je napríklad meditácia. Dovoľte mi len pripomenúť, že v kresťanstve sa meditácia, kontemplácia rozvíjala v Cirkvi po stáročia. Teraz

sa však na ňu zabúda alebo je zosmiešňovaná, pretože pravá meditácia, ako ju hlása svet, je vraj budhistická. To ňou sa treba nadchýňať, ju treba propagovať v médiách.

Nedostatok vedomia o tom, aké poklady máme v Cirkvi, v evanjeliu, v Kristovom učení, nás robí čoraz náchylnejších na manipuláciu.

Otázka meditácie, ktorú ste nastolili, sa mi zdá mimoriadne dôležitá. Ak katolík povie, že rozjímam o jednotlivých tajomstvách ruženca, o veršoch modlitby Pána, o úryvkoch evanjelia atď., je okamžite zosmiešňovaný a urážaný. Ak však povie, že medituje ako budhistickí mnísi z kláštora Šao-lin, všetci mu uznanlivo prikyvujú a chvália ho. Prečo je to tak?

Nepochybne to súvisí so skutočnosťou, že ľudia sú najčastejšie posudzovaní podľa vonkajších znakov. Keď vidíme dvoch ľudí v podobnom postoji, predpokladáme, že robia to isté. Tak je to v prípade kresťanskej meditácie a východnej meditácie. Zvonku možno vyzerajú podobne, ale rozdiely medzi nimi sú obrovské.

To, že sa dnešný svet snaží vykresliť budhistickú meditáciu ako niečo lepšie, potrebné atď., je nepochybne súčasťou väčšej protikresťanskej ofenzívy, ktorej cieľom je vykresliť nasledovníkov Krista ako menejcenných. Je to súčasť politiky zosmiešňovania Krista, Cirkvi a jej nasledovníkov...

Privítanie Krista pri spoločnom stole a poďakovanie za dar jedla

zdroj: flickr.com

Práve to! Nieкто by mohol nadobudnúť dojem, že kresťania sa opíčia po budhistoch, pretože v ľudovom povedomí je meditácia jedným z prvkov budhizmu a kresťania sa ju snažia kopírovať...

Nič nemôže byť ďalej od pravdy! Stačí sa pozrieť do prameňov, aby sme videli, ako sa modlitba kresťanov zrodila, z čoho pramení, ako hlboko je zakorenená v Zjavení a že sa praktizuje od počiatku kresťanstva. Modlitba kresťanov nie je zameraná na človeka, na vonkajšie okolnosti, ale na Boha, na Stvoriteľa, na toho, ktorý nás vykúpil a oslobodil z otroctva! V budhizme sa naopak meditácia zameriava na človeka, na jeho ego!

Možno preto sa budhizmus tak dobre predáva. Žijeme vo svete egoistov, vo svete „ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja“. Vo svete, kde propagácia budhizmu narazila na úrodnú pôdu. Budhizmus je dobre zabalený produkt propagovaný ako starodávny tovar, ktorý pomáha, ktorý lieči, ktorý pomôže z akýchkoľvek ťažkostí, z akéhokoľvek zlého stavu. Stačí, ak budete myslieť sami na seba, dýchať a kývať hlavou, a problémy sa vyriešia samé.

Kresťanská meditácia zameraná na Boha nám pomáha skutočne objavovať svet a seba samých. V centre však musí byť Stvoriteľ, ktorý je láska a ktorý nás vyzýva, aby sme žili podľa evanjelia a menili svet na jeho obraz.

Ak by sme v Poľsku začali budovať školy kresťanskej meditácie a ukázali celé spektrum rôznych foriem modlitby, skutočných a nie vymyslených chariziem, rôznych citlivostí, nielenže by sme sa duchovne obohatili, ale vrátili by sme sa aj k svojim koreňom, k vlastnému dedičstvu postavenému na viere v Krista!

Nesmieme sa len pohoršovať nad tým, že svet je zlý, že sa propaguje budhizmus a útočí na kresťanstvo. Musíme konať, musíme byť hrdí na svoje dedičstvo, musíme si byť istí svojou vierou, musíme konať pokánie a hlásať evanjelium. Potrebujeme sa priblížiť k Bohu modlitbou, ponorením sa do prijímania jeho milosti. Toto všetko musíme konečne znovu objaviť a postaviť na tom svoj život.

Tohtoročné slávenie sviatku Božieho Tela vyvolalo pobúrenie odporcov Cirkvi, ktorí kričali, prečo katolíci v Poľsku vychádzajú do ulíc, prečo stavajú oltáre, prečo nosia kríže, zástavy a sochy svätých, prečo sa modlia, nech idú domov a neprivlastňujú si verejné priestranstvo. A keď to isté robia budhisti alebo moslimovia, nikto sanad tým nepozastavuje...

Poviem viac: v prípade budhistov a moslimov sa hovorí o náboženskej slobode, a keď sa katolíci zúčastňujú na procesiách na počesť Najsvätejšej sviatosti, tí istí ľudia hovoria o kultúrnom a náboženskom násilí a vnucovaní vlastného náboženstva iným.

Je zrejmé, že kresťanofóbia, teda iracionálny strach zo všetkého kresťanského, je veľmi živá, čo ma mrzí. Sviatok Božieho Tela nám však ukazuje, že v kultúre, z ktorej sa snažia vykoreniť kresťanstvo, zrazu milióny ľudí padajú na kolená pred Kristom neseným v monštrancii. Napriek tomu, že mnohí z nás pociťujú tlak, že nás naša viera uráža, že sme nevítaní atď., sme verní Kristovi.

Tlak však pokračuje. Každý deň máme viac mediálnych materiálov, ktoré majú ukázať nespokojnosť s tým, že veríme v Krista, že sme zbožní. V období sviatku Božieho Tela je to obzvlášť zjavné, možno preto, že po stáročia bolo toto slávenie pre každého, kto prišiel do Poľska, znamením, že žijeme vieru.

Ľudia, o ktorých hovoríme, nepriatelia Cirkvi, nemajú nič proti tomu, aby niekto prejavil svoje kvality, najmä sexuálne, aby o tom hovoril nahlas, a každého, komu sa to nepáči, hneď odsudzujú. Na druhej strane však neexistuje súhlas s kresťanstvom, s kresťanskými bohoslužbami, s verejným ružencom atď. Ak toto nie je diskriminácia, čo potom?

Treba poznamenať, že informácie o tom, ktorými ulicami v danej lokalite budú prechádzať procesie Božieho Tela, sa dávajú minimálne týždeň vopred a v samotný deň sviatku sa ozývajú hlasy, že katolíci opäť zablokovali tú a tú ulicu a niekto sa nemôže dostať do svojej obľúbenej krčmy alebo na ihrisko. Na druhej strane tým istým ľuďom neprekážajú iné ideologicky vhodné pochody, sprievody či pochody. Naopak, sú symbolom slobody a modernosti.

Akú úlohu zohrávajú v budhizme zvieratá a démoni?

Uzmierovanie démonov je odnožou budhistickej filozofie, v ktorej reálne existujúce sily určujú správanie človeka a ide o to, aby sme sa ich snažili uzmierniť, namiesto toho, aby sme hľadali silu v Bohu, ktorý je všemohúci a môže nám pomôcť prekonať problémy a ťažkosti. V budhizme Boh neexistuje, a keďže neexistuje, je potrebné paktovať so silami, ktoré nás obklopujú.

Z kresťanského hľadiska je animizmus, ktorý sa vyskytuje v budhizme, nezlučiteľný s Kristovým učením. Duchovný boj, existencia démonov atď. sú pre nás neodmysliteľnou súčasťou sveta a Zjavenie nám ukazuje, ako môžeme prostredníctvom spojenia s Kristom zvíťaziť nad podnetmi zlého. Na druhej strane, v budhizme je krotenie zla, paktovanie sa s démonmi, duchovným balansovaním či vyvažovaním, z ktorého nemôže vzniknúť nič dobré.

Tradičné masky budhistických démonov

zdroj: pxhere.com

Prečo sa na Západe nehovorí o budhistických beštiách a démonoch?

Toto je ďalší príklad fungovania tých správnych filtrov. Má tu byť mier, má tu byť sloboda, má tu byť rovnováha atď. Ako stále zdôrazňujem, budhizmus nie je čistá filozofia bez kultúrnych, antropologických prvkov a odkazov. Budhizmus je na nich postavený!

Žiaľ, západná kultúra sa tvári, že je voči tomu slepá a hluchá. Prijíma len tie obrazy a zvuky, ktoré jej vyhovujú. Je to desivé, pretože do našej kultúry, do našich životov sa dostávajú určité obsahy, o ktorých vlastne nič nevieme a ktoré pomaly, ale systematicky modelujú naše myslenie, konanie, sociálnu predstavivosť. Jeden príklad: je v budhizme miesto pre milosrdenstvo, ktoré je základom kresťanského života? Nie je! V budhizme je prejavovanie milosrdenstva bezvýznamné a nezmyselné, môže byť dokonca škodlivé a niekedy aj zakázané, pretože sa počíta len ja a moje ego. Ako to spojiť s heslami o mieri, citlivosti ku všetkému živému? Je to nemožné...

Od začiatku vojny na Ukrajine sa pýtam, kde je budhistický guru západného sveta, nositeľ Nobelovej ceny za mier dalajláma? Nevyjadruje sa ani k ruskej invázii na Ukrajinu, ani k následným pogromom na kresťanov v budhistických krajinách...

Aj ja sa tomu čudujem, pán redaktor. Muž, ktorý je prezentovaný ako posledný spravodlivý bojovník za mier, slobodu a občianske slobody, mlčí. Všimnime si, že ak sa v posledných rokoch vyjadril, tak k témam, ktoré „vyhovujú“ tvorcom nového sveta, novej spoločnosti.

Musím sa priznať, že som dlho čakal, či dalajláma prehovorí, napríklad o vojne na Ukrajine alebo o prenasledovaní kresťanov v Mjanmarsku, a on je ticho. Som sklamaný? Ani nie, pretože som nič iné ako mlčanie neočakával.

Svet má pápežovi Františkovi za zlé, že príliš málo koná v súvislosti s vojnou na Ukrajine, že tam ešte neodišiel, že sám nezastavil ruskú inváziu. Nechajme bokom, či je konanie Vatikánu v tejto veci správne alebo nie. Na pápeža sú kladené vysoké nároky, na dalajlámu a na iných náboženských vodcov nie...

Presne tak! Kresťania a pápež František sú pranierovaní. Kladú sa na neho obrovské nároky a očakáva sa okamžité riešenie problému. Pápež má v prípade potreby podniknúť polovojenskú, polohrdinskú akciu na obranu mieru a zastavenie vojny, zatiaľ čo ostatným náboženským predstaviteľom zostáva úloha pozorovateľa, podporovateľa, komentátora, ktorý má zatlieskať, keď sa na obrazovke v publiku objaví slovo „aplauz“.

Cieľom takýchto snáh je ponížiť kresťanstvo a vzbudiť voči nemu odpor. Na kresťanstvo sú kladené požiadavky, kresťanstvo je terčom útokov a ostatné vierovyznania môžu počítať s veľkou benevolenciou, či už zo strany médií alebo politikov.

To len potvrdzuje, že napriek heslám o rovnosti všetkých pred zákonom a mimo neho táto rovnosť neexistuje. Kresťania majú úplne iné postavenie ako ostatné náboženstvá, a to znamená, že sú na muške. Čo je dovolené dalajlámovi, nie je dovolené Františkovi...

Boh vám žehnaj za rozhovor!

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/protikrestanske-ostrie-budhizmu-pater-roszak-odhaluje-neprijemnu-pravdu/>